

Lars Hansen Ammindrup til sin Familie

Øen Als 2. Juni 1848.

Kære Forældre og Søskende og Kone.

Jeg takker Dig utallige Gange for dit Brev, som jeg fik den 1. Juni. Du kan tro, kære Kone, for Tiden har jeg ingen anden Glæde, end når jeg får Brev fra Dig. Det gør mig så ondt for min gamle Moder, der sørger så meget. Jeg beder jer om, at I ikke sørger, for det kan jo ikke blive anderledes alligevel og Sorg får mig jo ikke tilbage. Hvis det er Guds Vilje, så vender jeg tilbage til jer og vores Kærlighed vil vokse uendeligt.

Søndags d. 29 var vi i Slag igen med de Tyske. Vi blev sejlet over Vandet fra Als og over på de Slesvigske Grænser. Vandet derimellem er ikke mere end 100 Alen. De Tyske har flere Gange forsøgt på at komme over på Øen Als, men det er ikke lykkedes dem. Hver Gang de har prøvet, har vores Kanonbåde skudt, så Hoved og Arme og Ben er fløjet i Luften. Vi havde også nogle Batterier med 80 Punds-Kanoner og de er slemme, hvor de træffer, så de Tyske mærkede, at det var umuligt at komme over til os.

Vi har været i Sønderborg 10 Dage og har gået på Arbejde hver Dag og hver anden Nat på Vagt. Vi lavede Batterier og Forskansninger, og da de var færdige, skulle vi prøve dem.

Søndag Morgen fik vi Ordre på at drage over vandet, og det kom vi så Kl. 12 om Middagen. Vi var kommet ca. 2000 Alen op, da de begyndte at fyre efter os, men så begyndte vi at skrike: "fremad danske Soldater", og så løb vi Storm på dem. Vi har noget nyt Skyts, som kaldes Espingoler. De kan skyde 32 Skud før de skal lades igen. De skyder det ene Skud efter det andet ligeså stærk som man kan tælle. Tysken kan ikke begribe hvad det er, men kalder det for Helvedes Skyts, fordi det kan blive ved at skyde uden at skulle lades.

Det lykkedes os at slå dem på Flugt, men da vi havde fået dem 1 1/2 Mil tilbage, så havde de et Batteri på 16 Kanoner, og der var det ved at gå galt for os. Vores Bataljon lå fladt hen ad Jorden, og vi fik ca. en Snes Kanonkugler ind imellem os, men det lykkedes dem ikke at gøre os meget Skade. Vi mistede ikke mere end 3 Mand - den ene gik Kuglen rent igennem, den anden blev Benet skudt af og den tredje blev såret lidt. Vores Kanoner skød så Fjenden helt væk, og da vi kom derop, lå der både Heste og Mennesker som var skudt.

Jeg tror ikke, der faldt så mange af vores, men der faldt uendelig mange fra de Tyskes Side. Da vi kom derop fandt vi Ben af de Tyske, som var skudt af ved Knæet og sad i Støvlen. Men desværre vil der også være mange Krøblinger i vores Land, når Krigen får Ende.

Kære Venner, I synes det er sørgelig for Jer, men I kan kun takke Gud, at det ikke er i Jeres Land at Fjenden er. I kan tro det er sørgelig at se Koner må løbe fra Hus og Hjem med Børnene i Forklædet. De ved ikke, hvor de skal hen, for vi skyder fra den ene Side og Fjenden fra den anden. Der er over en Snes Huse og Gårde, som brændte af, og al deres korn er ødelagt.

Fra Søndag og til Fredag Aften måtte vi ligge på vagt på Marken og det var en drøj Uge for os. Vi måtte leve ved spegeflæsk og Brød og vi fik ingen varm Mad, og vi kom heller ikke af Klæderne. Vi er snart ligesom rå Mennesker, for når vi kan komme ind i et Fårehus og få lidt Halm under os, så ler vi og er glade.

Nu er vi kommet tilbage til Sønderborg igen, så vi kan få vasket vores Tøj og der bliver vi vel et Par Dage, men Gud ved hvor vi så skal Hen. Folk siger at vi stal sejles til Aabenraa for at gå på Fjenden fra en anden Side.

Lev vel det ønskes af mig

Lars Hansen Ammindrup

Lars Hansen Ammindrup til sin Kone og sine Forældre

Sønderjylland 18. Juli 1848.

Kære elskede Kone og Forældre!

(..) Vi håber med Guds Hjælp, at Krigen skal få en god Ende, og at jeg og de andre kan komme hjem til Familien. Der ville ikke være større Glæde for mig her på Jorden, end at gense mine gamle Forældres Bolig, og I igen kan se mig rask og sund.

Du min kære Kone, du hilses mange Gange fra din Broder. Han er ved Helsen, men han er så utålmodig, for han ved ikke hvor Stine er. Han har skrevet flere Breve og ikke fået Svar.

Kæreste Kone, Du skriver, at Du ikke har anden Trøst end Gud i Himmelen. Jeg håber også med Guds Hjælp, at jeg kommer hjem og omfavner Dig og min lille Datter. Det vil være, som at være født på ny, og som vi var lukket ind i Himmelen i Guds Herlighed.

Det værste er, at vi aldrig kommer af Klæderne - det er 9 Uger siden sidst.

Nu vil jeg ende mit Brev med en hilsen til jer alle.

Lars Hansen Ammindrup